

Mihin asti julkiset sosiaali- ja terveyspalvelut kestävät?

Miten hallitus aikoo rakentaa hyvinvoivaa Suomea ja samalla nostaa työllisyyttä, jos leikkaukset kohdistuvat juuri siihen työhön, jolla ehkäistään ongelmien kasautumista ja tuetaan ihmisiä ennen kuin heidän tilanteensa vaatii raskaampia sosiaali- ja terveyspalveluita?

Ei ainakaan näin.

Hallituksen sosiaali- ja terveysalan leikkaukset kohdistuvat myös järjestöihin, jotka työllistävät ihmisiä ja tekevät merkittävää ennaltaehkäisevää sekä kohtaavaa työtä. Järjestöt tavoittavat ihmisiä, jotka eivät välttämättä vielä ole julkisten palveluiden piirissä, tai jotka tarvitsevat matalan kynnyksen tukea päästäkseen niiden piiriin.

Yle on uutisoinut, että sosiaali- ja terveysalan järjestöissä on suunniteltu tai päätetty noin 1 400 henkilön lomautuksista. Ylen tietojen mukaan uusista lomautuksista ja yhteistoimintaneuvotteluista ilmoitetaan jatkuvasti lisää.

Miten on mahdollista, että hallitus, joka korostaa kohtaavan asiakastyön ja vaikuttavien palveluiden merkitystä, samaan aikaan leikkaa ja kiristää STEA-avustusten ehtoja juuri siltä työltä, joka ehkäisee ongelmien pahenemista?

Järjestökenttä on suomalaisen sosiaali- ja terveydenhuollon ennaltaehkäisevän työn keskeinen perusta. Järjestöt tarjoavat matalan kynnyksen palveluita, vertaistukea, yhteisöllisyyttä ja apua tilanteissa, joissa ihminen ei vielä tarvitse raskaita julkisia palveluita, mutta joissa oikea-aikainen tuki voi estää tilanteen kriisiytymisen.

Jos tästä työstä leikataan ja järjestöjen henkilöstöä lomautetaan, mitä tapahtuu ihmisille, jotka jäävät ilman apua?

Ja mitä tapahtuu hyvinvointialueiden jo valmiiksi kuormittuneille palveluille? Ennaltaehkäisevän työn leikkaaminen ei poista ihmisten ongelmia. Se voi ainoastaan siirtää ne myöhemmäksi usein tilanteeseen, jossa tarvitaan raskaampia ja kalliimpia palveluita.

Onko hallitus valmis siihen, että eriarvoisuus kasvaa? Onko se valmis siihen, että yhä useampi ihminen jää ilman tarvitsemaansa tukea tai joutuu odottamaan palveluita kohtuuttoman pitkään?

Jos tavoitteena on hyvinvoiva Suomi, työllisyyden kasvu ja julkisten palveluiden toimivuus, ennaltaehkäisevästä työstä leikkaaminen on lyhytnäköistä.

Kysymys ei ole vain siitä, kuinka paljon järjestöiltä leikataan. Kysymys on siitä, mitä leikkauksista seuraa, ja kuka lopulta maksaa niiden hinnan?!?